

SANDRA GAŠPARIĆ

recipeci.com s više od 800 receptata i savjeta ima 10.000 pregleda svakoga dana

Moja kulinarska web stranica najposjećenija je u Hrvatskoj

Renata Rašović
renata.rasovic@vecerjni.net

D

a, ja sam mama koja kuha i piše, kaže o sebi. No, Sandra Gašparić mnogo je više od toga. Pet godina od pokretanja, njezina internet-ska stranica [recipeci.com](#) najpo-
sjećenija je neovisna kulinarska web-stranica u Hrvatskoj s 10.000
pregleda svakoga dana, koja na-
staje uživo iz njezina kuhinje u
obiteljskom domu u Vukovaru.
Rodenu u ovome gradu, rat ju
je zatekao u dobi od 16 godina,
a svoje prve uštice ispeklje je u
podrumu, u kojem je provela sva
tri mjeseca opsade grada. Kuhanje je
nije mogla bez svog grada

**Rodena Vukovarka svoje
je prve uštice ispeklje
1991. u podrumu tijekom
opsade grada. Kuhanje je
usavršila u progonstvu u
Čakovcu gdje se udala, ali
se vratila u Vukovar jer
nije mogla bez svog grada**

fotografija obišla svijet, a skupa s obitelji – ocem braniteljem te majkom i sestrom – odvedena je u logor u Mitrövici. Na sreću, ondje nije bila zatočena dugo, a svoju priliku za novi početak u progonstvu obitelji je pronašla na drugom dijelu Hrvatske, u Čakovcu, gdje će se Sandra ka-
snije i udati. Upravo u to vrijeme počela je svakodnevno kuhati, za štednjakom pronalazeći silno zadovoljstvo, no majci troje deje-
– dvojice sinova i kćeri – nešto je ipak silno nedostajalo. Bio je to Vukovar.
– Za mene je progonstvo bilo gore

od rata i nikada se, bez obzira na to što Medimurje nazivaju "malom Švicarskom", tamo nisam osjećala kao doma.

Hobi postao posao

Vukovar me kući, a kako smo če-
sto u Vukovar odlazili u posjet
mojima, uspjela sam u svom grad
zajubiti i supruga, koji je zbog
mene pristao na selidbu – prisje-
ća se Sandra. Bila je 2010. kada se,
nakon dva desetljeća progonstva
i izbjivanja, naposlijetku vratila u
rodninu grad.
– U to vrijeme bila sam bez posla.
Međutim, imala sam hrpu rece-

pata zapisanih na papiricima, a
kako sam informatičarka po struci,
sama sam napravila internetsku
stranicu i tako je sve počelo
– kaže 40-godišnja Sandra.
Počela je kao gastrologerica, no
danas je od svojeg hobija napravi-
la posao: uz više od 800 recepta
svojim čitateljima nuditi i savjete o
odgoju deje ili uređenju doma.
Ovih dana, koristeći poticaje za
samopozajljivanje koje nude
Grad, prvi će se put i zaposlit u
vlastitom obrtu. Iznimna posje-
ćenost njezine internetske stranice
neće promaknula ni oglašivač-
ma pa je Sandra u ožujku postala

"Ja sam
mama koja
kuha i piše",
kaže Sandra,
koja planira
sviju stranicu
prevesti na
engleski
DAVOR AĐAVOROVIĆ/
PIXSELL

i ambasadorica Coca-Cole u kampanji "Podijelimo radost za stolom", kojoj je cilj spajanje obitelji za objeda te širenje trenutaka radosti i stvaranje uspomena, što je i misao vodilja njezine stranice. Stranicu planira prevesti na engleski jezik, a velika joj je želja i objaviti zbirku svojih pripovjeda-
ka ili barem manju kuhariću.

San o salasu na Dunavu

– Svi misle da u Vukovaru nema ničega, ali to nije istina. Kukanje i apatija nisu rješenje. Ljudi su se prestali družiti, ne posjećuju se, tvrde da nemaju kamo izići. Kako nemaju? Moja je obitelj svakoga dana na Dunavu. I ljeta provodim na Vukovarskojadi uzivajući u svakom zrcnu dunavskog pjesaka, pa i artefaktima vučedolske kulture koje pronalazimo na obali. A u proljeće i jesen opet smo na Dunavu, u šternjama, biciklijama, pecanjem i igraštanju u prirodi. Život u Vukovaru ima smisla, ne volim kad o njemu govorite kao o gradu-sluchaju jer, ako se potruđiš, možes sve ostvariti. Ovdje možemo sve u jednom danu: otići na rijeku, pa u štumu pa u centar grada, gde toga ima! To je život u punom smislu te riječi. Istina je da rat ostavlja trag, ostavio je tra-
ga i na meni, ali toliko je godina otad prošlo da sve to treba ostaviti iza sebe – kaže Sandra pa dodaje kako vukovarsku Kolonu sjecanja ove godine, kao i proteklih, doče-
kuje je podijeljenim osjećajima.

– Silno sam zahvalna svima
onima koji su svakog 18. studenog
dozale u Vukovar i hodaju zbog
nas, ali ja sam u koloni koračala
1991. godine, s vrećicom u ruci,
u koju je bio sav moj život. Ko-
račati u Koloni sjecanja za mene
je bilo kopanj po ranama jer
želim gledati samu u budućnost –
kaže Sandra. A taj je budućnost
smijesi i svakim je novim danom
bliza svome snu: da s obitelji na
obilna Dunava izgradi salu i da se
jednoga dana svi stisnu uz kamin
koji će posve oblijepiti krovitom
ma vučedolske kulture koje sva-
kodnevno pronalazi u dunavsko-
m pjesku.